



Arrest

nr.180 194 van 27 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 25 december 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 december 2016 houdende bevel tot terugdrijving (bijlage 11), op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 december 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2016 wordt de verzoeker, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem, komende van Kinshasa, opgehouden aan de grenscontrole en

wordt ten aanzien van hem een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

TERUGDRIJVING

Op 20 DEC. 2016 om 08.20 uur, aan de grensdoorlaatpost,
werd door ondergetekende, S. K. (...), Hoofdinspecteur¹
de heer / mevrouw :

(…)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer OB0712887
afgegeven te MINAFFET op : 06.11.2014

houder van het visum nr. 011689696 van het type C afgegeven door Belgische ambassade in
vertegenwoordiging van Frankrijk te Kinshasa
geldig van 20.12.2016 tot 18.01.2017 voor een duur van 14 dagen

afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(…)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar Parijs (Frankrijk) door te reizen. Hij legt een doorreisticket naar Parijs voor en een toeristische planning. Betrokkene is enkel in het bezit van een vervoersbewijs naar Parijs en verklaart ook enkel Parijs te willen bezoeken doch de toeristische planning vermeldt een bezoek aan de “Pont d’Avignon” te Avignon (Frankrijk) welke op +/- 690 kilometer van Parijs ligt. Verder kan hij ook geen enkele toelichting geven met betrekking tot de bezienswaardigheden en toeristische trekpleisters in Parijs of degene vermeldt op zijn voorgelegde planning.

Betrokkene verklaart bij zijn visumaanvraag een hotelreservatie te hebben voorgelegd, deze nadien te hebben geannuleerd en hij misschien van plan is bij vrienden of familieleden woonachtig in Frankrijk te zullen verblijven. Hij is niet in het bezit van uitnodigingen van vrienden of familie in Frankrijk en kan hun adressen of de adressen waar hij zal logeren niet geven.

(…)”

1.2. Op 20 december 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 20 december 2016 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 21 december 2016 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, van artikel 14 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat uit punt b van artikel 14 van de Visumcode volgt dat een vreemdeling moet beschikken over documenten met betrekking tot logies of over het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien en dat de verwerende partij, door hardnekkig vast te houden aan het feit dat hij zijn hotelreservatie geannuleerd heeft, terwijl hij beschikt over voldoende middelen om in logies te voorzien,

deze bepaling schendt. Voorts wijst de verzoeker op artikel 3 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat hij niet alleen over voldoende middelen beschikt om in logies te voorzien, maar dat tevens zijn zus bereid is om hem te huisvesten. Hij meent dat de verwerende partij een foutieve toepassing heeft gemaakt van artikel 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet nu hij in het bezit was van een paspoort en een visum waarvan de authenticiteit niet betwist wordt. Daarnaast laat de verzoeker gelden dat de afstand van ongeveer 690 kilometer tussen Parijs en de Pont d'Avignon geen inbreuk kan vormen op artikel 3 van de Vreemdelingenwet, nu Frankrijk over de nodige weginfrastructuur beschikt om een verplaatsing van de ene stad naar een andere te maken. Hij stelt verder dat de Pont d'Avignon voor hem van belang is en dat het de verwerende partij niet toekomt zich daarin te mengen zolang hij over voldoende middelen beschikt om zijn verplaatsing te realiseren. Ten slotte beroept de verzoeker zich op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en voert hij aan dat de bestreden beslissing gegrond is op motieven die vreemd zijn aan de Vreemdelingenwet, waarbij hij wijst op de afstand tussen Parijs en Avignon, de afwezigheid van een tenlasteneming of uitnodiging van een vriend en de annulering van een hotelreservatie terwijl hij over voldoende middelen beschikt.

3.3.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat hij verklaarde voor toerisme naar Parijs door te reizen en een doorreisticket naar Parijs en een toeristische planning voorlegde en enkel in het bezit is van een vervoersbewijs naar Parijs en ook verklaarde enkel Parijs te willen bezoeken, terwijl de toeristische planning een bezoek aan de Pont d'Avignon te Avignon vermeldt, welke op ongeveer 690 kilometer van Parijs ligt, dat hij *“(v)erder (...) ook geen enkele toelichting (kan) geven met betrekking tot de bezienswaardigheden en toeristische trekpleisters in Parijs of degene vermeldt op zijn voorgelegde planning”* en dat hij, hoewel hij verklaarde *“bij zijn visumaanvraag een hotelreservatie te hebben voorgelegd, deze nadien te hebben geannuleerd en hij misschien van plan is bij vrienden of familieleden woonachtig in Frankrijk te zullen verblijven”*, niet in het bezit is van uitnodigingen van vrienden of familie in Frankrijk en hun adressen of de adressen waar hij zal logeren niet kan geven.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De motieven vinden bovendien steun in artikel 3 van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing gegrond is op motieven die vreemd zijn aan de Vreemdelingenwet. De verzoeker maakt met een dergelijk summier betoog niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.2.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 14 van de Visumcode en artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.2.3.1. Artikel 14 van de Visumcode, dat betrekking heeft op de bewijsstukken van een visumaanvraag, luidt als volgt:

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;

b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;

b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;

c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;

d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;

e) het verblijfadres;

f) de duur en het doel van het verblijf;

g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw.

Naast de officiële taal of talen van de lidstaat wordt het formulier in ten minste één andere officiële taal van de instellingen van de Europese Unie opgesteld. In het formulier wordt aan degene die het ondertekent de in artikel 37, lid 1, van de VIS-verordening vereiste informatie verstrekt. Een model van het formulier wordt aan de Commissie toegestuurd.

5. In het kader van de plaatselijke Schengensamenwerking wordt voor elk ambtsgebied beoordeeld in hoeverre de lijsten van bewijsstukken moeten worden aangevuld en geharmoniseerd om rekening te houden met plaatselijke omstandigheden.

6. De consulaten kunnen vrijstelling verlenen van een of meer van de verplichtingen in lid 1 in het geval van aanvragers die bij hen bekendstaan voor hun integriteit en betrouwbaarheid, en met name voor het juiste gebruik van eerder afgegeven visa, indien er geen twijfel over bestaat dat zij voldoen aan de eisen van artikel 5, lid 1, van de Schengengrenscore wanneer zij de buitengrenzen van de lidstaten overschrijden.”

Zowel uit de bewoordingen van artikel 14 van de Visumcode, als uit de plaatsing van deze bepaling in de Visumcode onder Hoofdstuk II "Aanvraag" van Titel III "Procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa", blijkt dat deze bepaling betrekking heeft op de bewijsstukken die moeten worden voorgelegd bij de aanvraag van een visum. Te dezen betreft de bestreden beslissing evenwel geen antwoord op een visumaanvraag, doch een bevel tot teruggedrijving van een vreemdeling die in het bezit is van een op grond van de Visumcode verkregen visum. De vereiste uit artikel 14 van de Visumcode dat men moet beschikken over documenten met betrekking tot logies of over het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien geldt dus voor de aanvrager van een visum. De verzoeker vraagt *in casu* geen visum aan, doch beschikt er reeds over. Er wordt dan ook op het eerste gezicht niet ingezien in welke mate artikel 14 van de Visumcode van toepassing is op (en geschonden wordt door) de bestreden beslissing.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing niet werd genomen omdat geen documenten werden voorgelegd met betrekking tot logies, doch wel omdat geen documenten werden voorgelegd waaruit het doel van de reis blijkt, zodat het middelonderdeel hoe dan ook feitelijke grondslag mist.

Een schending van artikel 14 van de Visumcode kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.3.2.2.3.2. Artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem;

6° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

10° wanneer de onderdaan van een derde land lijdt aan een van de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet."

Te dezen stelt de verzoeker dat hij niet alleen over voldoende middelen beschikt om in logies te voorzien, maar dat tevens zijn zus bereid is om hem te huisvesten. In de bestreden beslissing wordt evenwel nergens betwist dat de verzoeker over voldoende middelen beschikt. De bestreden beslissing is niet genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, volgens hetwelk een vreemdeling kan worden teruggedreven *"wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven"*, doch wel op grond van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet omdat de verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Het gegeven dat de verzoeker over voldoende middelen beschikt om in logies te voorzien, wordt dan ook niet dienstig aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Voorts betwist de verzoeker niet dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet in het bezit was van uitnodigingen van vrienden of familie in Frankrijk en dat hij hun adressen of de adressen waar hij zou logeren aan de hoofdinspecteur niet kon geven. Door

thans aan te voeren dat zijn zus bereid is om hem te huisvesten en haar adres op te geven, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze rekening heeft gehouden met het feit dat hij een hotelreservatie heeft geannuleerd en tevens *“niet in het bezit (is) van uitnodigingen van vrienden of familie in Frankrijk en (...) hun adressen of de adressen waar hij zal logeren niet (kan) geven”*.

Waar de verzoeker opwerpt dat de verwerende partij een foutieve toepassing heeft gemaakt van artikel 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet nu hij in het bezit was van een paspoort en een visum waarvan de authenticiteit niet betwist wordt, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing geen – en dus ook geen foutieve – toepassing werd gemaakt van artikel 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, doch wel van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker oppert dat de afstand van ongeveer 690 kilometer tussen Parijs en de Pont d'Avignon geen inbreuk kan vormen op artikel 3 van de Vreemdelingenwet, nu Frankrijk over de nodige weginfrastructuur beschikt om een verplaatsing van de ene stad naar een andere te maken, doch hij laat na de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat hij *“enkel in het bezit (is) van een vervoersbewijs naar Parijs”* en dat hij ook *“verklaart (...) enkel Parijs te willen bezoeken”* terwijl *“de toeristische planning (...) een bezoek aan de “Pont d'Avignon” te Avignon (Frankrijk) (vermeldt) welke op +/- 690 kilometer van Parijs ligt”*, te weerleggen of te ontkrachten. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

Waar de verzoeker ten slotte nog voorhoudt dat het de verwerende partij niet toekomt zich te mengen in zijn plannen om de Pont d'Avignon te bezoeken zolang hij over voldoende middelen beschikt om zijn verplaatsing te realiseren, gaat hij voorbij aan het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat een vreemdeling kan worden teruggedreven wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden, wat *in casu* is gebeurd.

Een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.3.2.2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 14 van de Visumcode en artikel 3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.2.5. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3. Er is bijgevolg niet voldaan aan één van de twee cumulatieve voorwaarden om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De andere cumulatieve voorwaarde dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

D. DE BRUYN